
I. ТІТКО

асистент кафедри правосуддя
Полтавського юридичного інституту
Національного юридичного університету
імені Ярослава Мудрого,
кандидат юридичних наук

УДК 343.1

Угоди як інститут забезпечення реалізації приватного інтересу в кримінальному судочинстві України: окремі питання

У статті розглядаються питання реалізації нормативних положень, що регулюють порядок застосування інституту угод у кримінальному судочинстві України, щодо яких не досягнуто єдності на рівні доктринальних підходів та виявлено складнощі у практичному застосуванні. Дослідження зазначених питань здійснюється автором крізь призму категорії «приватний інтерес у кримінальному судочинстві».

Ключові слова: приватний інтерес, приватні засади, угоди, угода про визнання винуватості, угода про примирення.

Значним кроком на шляху забезпечення реалізації приватного інтересу у галузях права, що прийнято вважати публічними, є поява у кримінальному процесі України інституту угод. Законодавче закріплення зазначеного правового явища стало черговим етапом поступового зміщення акцентів у правовому регулюванні кримінально-процесуальних правовідносин у бік диспозитивності.

Зважаючи на нетиповість цього правового інституту для національного за-

конодавства, процес його наукового осмислення розпочався ще на стадії законопроектної роботи над текстом КПК 2012 р. [див., напр.: 1; 2; 3] і не втратив динамічності після прийняття останнього [див.: 4; 5; 6]. На продовження розпочатого на шпальтах наукових видань обговорення цієї тематики, не ставлячи при цьому за мету оцінити інститут угод у кримінальному судочинстві в цілому з позиції «за» чи «проти» (обсяг статті не зможе забезпечити повноти розкриття цього питання в такому

глобальному ракурсі), у рамках цієї публікації зупинимось лише на окремих, тезових моментах, що, на наш погляд, викликають науковий інтерес з позиції правового аналізу відповідних положень КПК.

1. Інтереси потерпілого і угода про визнання винуватості. Угоди, передбачені чинним КПК, є двосторонніми. Зокрема, якщо йдеться про угоду про визнання винуватості, то вона являє собою домовленість між підозрюваним (обвинуваченим) з однієї сторони і державою (в особі прокурора) – з другої сторони. Місця для потерпілого така конструкція угоди не передбачає, й, безумовно, залишення потерпілого поза договірними правовідносинами означало б цілковиту зневагу до приватного інтересу, нехтування ним задля забезпечення інтересу державного. Убачається, що керуючись саме такою логікою, законодавець обмежив можливість укладення угоди про визнання винуватості у провадженнях, де, окрім інтересів держави та суспільства в цілому, зачіпаються й інтереси приватноправових суб'єктів. Тож, згідно з ч. 4 ст. 469 КПК встановлено правило, відповідно до якого:

а) угода про визнання винуватості між прокурором та підозрюваним, обвинуваченим може бути укладена у провадженнях щодо кримінальних правопорушень, внаслідок яких шкода завдана лише державним чи суспільним інтересам;

б) укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається.

Поряд із цим нагадаємо, що відповідно до новоприйнятого КПК особа,

якій завдано шкоди кримінальним правопорушенням, сама вправі вирішувати, буде вона вступати у провадження в статусі потерпілого чи братиме участь у ролі свідка (ч. 7 ст. 55 КПК).

З урахуванням указанного виникає запитання: чи можлива угода про визнання винуватості у провадженнях, де є особа, якій фактично завдано шкоди кримінальним правопорушенням, але яка не бажає вступати у процес у статусі потерпілого?

На перший погляд положення ч. 4 ст. 469 КПК може бути сприйняте як таке, що дозволяє укладення угоди про визнання винуватості, лише якщо шкода завдана суспільним або державним інтересам, і відповідно забороняє укладати дану угоду, якщо шкода завдана конкретним фізичним чи юридичним особам, незалежно від того, чи вступили вони у провадження у статусі потерпілого.

Проте за такого розуміння цього положення застереження *«укладення угоди про визнання винуватості у кримінальному провадженні, в якому бере участь потерпілий, не допускається»* було б абсолютною зайвим. На наш погляд, указане уточнення наділене власним нормативним навантаженням і є цілком усвідомленим кроком законодавця, спрямованим на забезпечення свободи реалізації приватного інтересу у кримінальному провадженні. Як уже було зазначено, ч. 7 ст. 55 КПК надає особі можливість самостійно вирішувати – набувати їй статусу потерпілого у кримінальному провадженні чи ні. Волевиявлення особи з цього питання, у свою чергу, є констатацією її ставлення до незручностей, завданих кримінальним правопорушенням: якщо особа не забажала брати

участь у провадженні як потерпілий – відповідно вона вважає, що шкоди їй не завдано. Тобто юридичне значення має не сам по собі факт завдання шкоди певній приватній особі, а її власна суб'єктивна оцінка цього факту.

Показовим є те, що подібна логіка міркувань прослідковується й у трактуванні ч. 4 ст. 469 КПК Вищим спеціалізованим судом України з розгляду цивільних і кримінальних справ. Так, у відповідному Інформаційному листі зазначається, що «угоду про визнання винуватості не може бути укладено у провадженні, в якому бере участь потерпілий: тобто щодо злочинів чи кримінальних проступків, внаслідок вчинення яких було завдано шкоди правам та інтересам окремих громадян та/або інтересам юридичних осіб» [7]. Тож, якщо особа, якій фактично було завдано певних збитків, скористалась своїм правом не набувати процесуального статусу потерпілого (ч. 7 ст. 55 КПК), презюмується, що шкоди правам та інтересам окремих громадян та/або інтересам юридичних осіб не завдано і відповідно потерпілий цілком усвідомлено поступається своїм правом участі у договірних відносинах на користь держави, а отже, угода про визнання винуватості може бути укладена¹.

¹ Разом із тим, на наш погляд, реалізація особою свого права не набувати у кримінальному провадженні статусу потерпілого та укладення у зв'язку з цим угоди про визнання винуватості не може розглядатися як повна й безапеляційна відмова постраждалої особи від права на відшкодування завданої шкоди. Винесення вироку на підставі угоди про визнання винуватості не позбавляє особу звернутися з вимогою про відшкодування шкоди в порядку цивільного судочинства (при цьому вирок матиме преюдиціальне значення при розгляді цивільної справи).

На підтвердження вказаної позиції наведемо приклад із судової практики.

Досудовим розслідуванням було встановлено, що Особа 1, маючи умисел, спрямований на заволодіння чужим майном, діючи з корисливих мотивів, знаходячись у кімнаті гуртожитку, шляхом вільного доступу, таємно викрала мобільний телефон «Самсунг Гелакси 5660» в корпусі чорного кольору, який належить Особі 2, чим заподіяла останній шкоду на суму 1955,00 грн. Дії Особи 1 органом досудового розслідування кваліфіковані за ч. 1 ст. 185 КК України як таємне викрадення чужого майна (крадіжка). На підставі ч. 1 ст. 474 КПК до суду разом із обвинувальним актом надійшла угода про визнання винуватості від 14 лютого 2013 р., укладена між прокурором та Особою 1. У вирокі суд констатував, що оскільки Особа 2 не має претензій до Особи 1, то вимоги ч. 4 ст. 469 КПК України дотримані, а відтак угода не суперечить закону і може бути затверджена [8].

У певному розумінні підтвердження запропонованого нами тлумачення норм КПК можна знайти й у судовій практиці у справах про вчинення крадіжок майна, що належить підприємствам державної форми власності. Зазначимо, що за КПК потерпілим може визнаватися як фізична, так і юридична особа, причому незалежно від форми власності (тобто підприємства державної форми власності також не позбавлені права брати участь у кримінальному провадженні як потерпілий). Таку позицію цілком підтверджує Вищий спеціалізований суд України з розгляду цивільних і кримінальних справ, зазначаючи, що кримінальний процесуальний закон

не надає юридичним особам, визнаним потерпілими від злочину, жодних переваг чи особливого статусу у зв'язку з їхньою належністю до юридичних осіб публічного чи приватного права, відповідно як потерпілим, так і стороною угоди про примирення може бути юридична особа як приватного, так і публічного права [9]. При цьому аналіз судових рішень дає можливість констатувати, що у разі вчинення злочину, передбаченого ст. 185 КК України за умови, що викрадене майно належить державному підприємству і може бути повернуте в натурі, правозастосовна практика йде не шляхом вступу такого підприємства у кримінальне провадження у статусі потерпілого і відшкодування шкоди через інститут угоди про примирення або цивільного позову в кримінальному процесі, а шляхом укладення угоди про визнання винуватості між прокурором і підозрюваним (при цьому такий суб'єкт, як потерпілий, у провадженні відсутній, хоча потенційно його участь не виключається). Відшкодування завданої шкоди здійснюється шляхом повернення викрадених речей (які фігурують у провадженні як речові докази) законному власнику [див., напр.: 10].

Заради об'єктивності слід розглянути й дещо інший спектр цього питання. Як було вказано, принциповою відмінністю нового КПК від попереднього є повна свобода постраждалої особи у виборі свого процесуального статусу: якщо за попереднім кримінальним процесуальним законодавством потерпілий міг бути залучений у провадження постановою слідчого, прокурора або суду, то за КПК 2012 р. без волевиявлення

особи, якій кримінальним правопорушенням завдано шкоди, такий суб'єкт, як потерпілий, у кримінальному провадженні з'явитися не може. При цьому не виключені випадки, коли постраждала особа внаслідок певних об'єктивних обставин (тяжка хвороба, малолітство тощо) не може реалізувати своє право на вступ у провадження у статусі потерпілого, а суб'єкти, яких закон наділяє можливістю представляти інтереси такої особи, також не виявляють активності у реалізації даного права. Убачається, що за наявності подібних обставин, незважаючи на відсутність у провадженні потерпілого, угода про визнання винуватості не може бути укладена, а укладена угода не підлягає затвердженню. Проте підставою для відмови у затвердженні такої угоди має бути не п. 1 ч. 7 ст. 474 КПК (невідповідність угоди вимогам закону з огляду на наявність потенційного потерпілого), а п. 3 ч. 7 ст. 474 КПК (порушення умовами угоди прав, свобод чи інтересів сторін або інших осіб). На підтвердження такого висновку наведемо приклад із судової практики.

До Івано-Франківського міського суду надійшов обвинувальний акт кримінального провадження за обвинуваченням Особи 1 у вчиненні злочину, передбаченого ч. 1 ст. 150¹ КК України (використання малолітньої дитини для заняття жебрацтвом). Разом з обвинувальним актом до суду для затвердження надійшла угода про визнання винуватості, укладена між прокурором та підозрюваною Особою 1.

Суд, ознайомившись з обвинувальним актом, перевіривши угоду на відповідність вимогам КПК України

та вислухавши думку учасників судового провадження, відмовив у затвердженні даної угоди як такої, що порушує права, свободи та інтереси сторін або інших осіб. При цьому суд зазначив, що по даному кримінальному провадженню діти обвинуваченої, яких обвинувачена використовувала для випрошування грошей у сторонніх осіб, відповідно до вимог ст. 55 КПК України у справах вказаної категорії мають в обов'язковому порядку визнаватись потерпілими, яким таким злочинном заподіяно шкоду. Проте слідчим на порушення вимог закону дані особи не визнані потерпілими, тим самим порушені їхні права [11].

Висновок: при встановленні перешкод щодо укладення угоди про визнання винуватості юридичне значення має не сам факт завдання шкоди приватній особі, а її власна суб'єктивна оцінка цього факту, що знаходить вираження у реалізації (або відмові від реалізації) права на участь у провадженні у статусі потерпілого. Наявність потенційного потерпілого (тобто особи, якій кримінальним правопорушенням завдано шкоди, але яка, керуючись ч. 7 ст. 55 КПК, за власним бажанням залишається в статусі свідка) не перешкоджає укладенню угоди про визнання винуватості. Якщо відсутність потерпілого у кримінальному провадженні зумовлена тим, що постраждала від кримінального правопорушення особа в силу об'єктивних обставин не здатна реалізувати своє право на набуття статусу потерпілого, а особи, наділені правом її представництва, бездіють, то в затвердженні угоди має бути відмовлено за такою

підставою, як порушення умовами угоди прав, свобод чи інтересів сторін або інших осіб.

2. Необхідність доведення вини.

Будучи відносно новим для нашої правової системи, інститут угод, безумовно, викликав доволі жваві дискусії у наукових колах, результатом яких стала ціла низка вагомих аргументів як «за», так і «проти». Поширеним аргументом супротивників указанного правового явища є той факт, що поява інституту угод у кримінальному процесуальному законодавстві України по суті знаменувала собою відступ від принципу забезпечення державою встановлення об'єктивної істини і доведення вини особи. Як зазначає з цього приводу М. Хавронюк, «якщо угоди досягнуто з підозрюваним, то невідкладно складається і направляється до суду обвинувальний акт, відтак підозрюваний швидко стає обвинуваченим. Винятки дозволені (але необов'язкові) лише у випадках, коли необхідно отримати висновок експерта або завершити проведення інших слідчих дій, необхідних для збирання та фіксації доказів, які можуть бути втрачені зі спливом часу, або які не можна буде провести пізніше, без істотної шкоди для їх результату у разі відмови суду в затвердженні угоди (ч. 1 ст. 474 КПК). Ці положення суперечать ч. 2 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ч. 1 ст. 62 Конституції України, ст. 17 КПК щодо необхідності доведення вини особи навіть у тих випадках, коли сама вона своєї винуватості не заперечує» [12, с. 6].

Погоджуючись у цілому з позицією автора стосовно поспішності рішення

щодо укладення угоди на етапі розслідування, коли картина кримінального правопорушення відтворена лише фрагментарно, вважаємо за можливе запропонувати власний погляд на вказану ситуацію, але дещо під іншим кутом зору.

Зауважимо, що відповідно до положень вказаних нормативних актів (ч. 2 ст. 6 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод, ч. 1 ст. 62 Конституції України, ст. 17 КПК) особа вважається невинуватою у вчиненні кримінального правопорушення і не може бути піддана кримінальному покаранню, доки її вину не буде доведено у порядку, передбаченому законом. Аналіз цього правового припису дає можливість звернути увагу на таке.

По-перше, формулювання наведеного нормативного положення у жодному з названих правових актів не містить прямої вказівки на те, що обвинувачення не може ґрунтуватися лише на визнанні вини самою особою. Аж ніяк не стверджуючи, що слід дотримуватися формули доказування, відповідно до якої визнання вини є «королевою» доказів, і не закликаючи йти шляхом констатації винуватості особи лише на підставі визнання нею власної вини (оскільки такий підхід сприятиме «схиланню» до укладення угод про визнання винуватості шляхом застосування різного роду недозволених методів), усе ж доводиться констатувати, що у чинному кримінальному процесуальному законодавстві України (включаючи Основний Закон та ратифіковані міжнародні акти) відсутнє положення, яке

б містило буквальну заборону обґрунтовувати винуватість самим лише визнанням вини¹.

Разом із тим непряма (хоча від цього не менш дієва) заборона обґрунтування винуватості особи лише одним визнанням своєї вини міститься у п. 6 ч. 7 ст. 474 КПК, відповідно до якого суд відмовляє у затвердженні угоди за умови, що відсутні фактичні підстави для визнання винуватості обвинуваченого. Доволі ілюстративною є судова практика застосування вказаного законодавчого положення. Так, незважаючи на визнання обвинуваченим своєї вини, суди відмовляють у затвердженні угод за вказаною підставою, зокрема, у випадках, якщо у матеріалах провадження недостатньо доказів для визначення розміру завданої потерпілому шкоди, що породжує сумніви у правильності кваліфікації [див., напр.: 13]; встановлення форми вини обвинуваченого [див., напр.: 14]; з'ясування мотивів та мети вчинення кримінального правопорушення [див., напр.: 15] тощо.

При цьому в мотивувальних частинах ухвал, якими відмовлено у затвердженні угод, зважаючи на відсутність

¹ Продовжуючи думку, зазначимо, що це є черговою відмінністю КПК 2012 р. від його попередника 1960 р., відповідно до ч. 2 ст. 73 якого було встановлено, що визнання підозрюваним своєї вини може бути покладено в основу обвинувачення лише при підтвердженні цього визнання сукупністю доказів, що є у справі. Убачається, що відсутність такого положення в оновленому законодавстві є не випадковістю, а результатом цілісного системного підходу до реформування цієї сфери: поява нових специфічних проваджень викликала необхідність у зміні підходів до питання оцінки доказів, зокрема на предмет достатності.

фактичних підстав для визнання винуватості обвинуваченого, як підсумковий аргумент судді вказують, що «відповідно до ч. 3 ст. 373 КПК, вирок не може ґрунтуватись на припущеннях, а винуватість обвинуваченого обґрунтовуватись виключно його ж показаннями, які іншими доказами не підтверджені» [див., напр.: 16].

По-друге, зміст презумпції невинуватості відповідно до вказаних нормативних положень зводиться до вимоги довести вину особи «у порядку, передбаченому законом». Поряд із цим цілком прийнятною з позиції доктрини кримінального процесу є диференціація кримінально-процесуальної форми, що може передбачати й різні (але при цьому цілком законні) процедури доведення вини особи залежно від специфіки того чи іншого провадження. Нагадаємо, що провадження на підставі угод віднесено до числа особливих порядків кримінального провадження, а отже, цілком логічним є те, що «особливість» провадження в цілому вносить і певну специфіку в порядок доказування в межах такої процедури.

Висновок: постановлення обвинувального вироку на підставі угоди не порушує принцип презумпції невинуватості, оскільки дотримується вимога доведення вини особи у порядку, передбаченому законом.

3. Зобов'язання за угодою. Укладення угоди саме по собі не є самоціллю, оскільки значення для сторін має не факт встановлення договірних правовідносин, а ті вигоди матеріального і нематеріального характеру, які вони

отримують за умови належного виконання угоди контрагентом. У випадку, коли йдеться про укладення в кримінальному провадженні угоди про примирення між потерпілим і підозрюваним (обвинуваченим) з умовою відшкодування завданої шкоди в майбутньому, становище потерпілого є більш уразливим порівняно зі становищем підозрюваного (обвинуваченого), оскільки останній отримує все передбачене угодою у момент її затвердження судом, а потерпілий у ряді випадків має чекати на виконання угоди в майбутньому. Саме тому кримінальний процесуальний закон зобов'язує суд перевірити в судовому засіданні спроможність обвинуваченого виконати умови угоди і має відмовити в її затвердженні у разі очевидної неможливості виконання обвинуваченим взятих на себе за угодою зобов'язань (п. 5 ч. 7 ст. 374 КПК). На перший погляд таке положення спрямоване виключно на забезпечення державою реалізації приватного інтересу потерпілого щодо отримання відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням. Проте, на нашу думку, указаний нормативний припис не меншою мірою захищає і ряд важливих публічних інтересів, які, безумовно, будуть порушені у випадку скасування вироку у зв'язку з невиконанням обвинуваченим зобов'язань за угодою, на підставі якої такий вирок винесено. До числа вказаних державних інтересів слід передусім віднести: а) забезпечення стабільності судових рішень, що є умовою виконання виробленого Європейським судом з прав людини принципу право-

вої визначеності; б) мінімізацію випадків повторного розгляду проваджень, вироки по яких скасовано у зв'язку з невиконанням стороною угоди своїх зобов'язань.

Вищевикладене доводить, що перевірка спроможності обвинуваченого виконати умови угоди про примирення є не простою формальністю, а важливою гарантією реалізації як приватних, так і публічних інтересів. Незважаючи на це, КПК не регламентує процедуру перевірки даних обставин, а роз'яснення ВССУ зводить таку перевірку до максимально простої, але, напевне, не завжди ефективної форми: суд повинен з'ясувати в обвинуваченого, чи зможе він реально виконати взяті на себе відповідно до угоди зобов'язання, зокрема відшкодувати завдану ним внаслідок вчинення кримінального правопорушення шкоду з огляду на її розмір та строк відшкодування, визначені в угоді про примирення, чи вчинити дії, перелік яких в ній зазначено [7]. Практична реалізація цього роз'яснення зводиться до отримання судом нічим не підкріпленої усної заяви обвинуваченого про те, що він здатен виконати взяті на себе за угодою зобов'язання. Відповідно обґрунтування судом указаних можливостей обвинуваченого здійснюється через включення до мотивувальної частини вироку формулювань-кліше на зразок «обвинувачений заявив, що здатен реально виконати взяті на себе відповідно до угоди зобов'язання», на підставі чого суд, у свою чергу, «прийшов до переконання, що обвинувачений реально може виконати взяті на

себе відповідно до угоди зобов'язання» [див., напр.: 17].

Убачається, що такий підхід є формальним виконанням вимоги КПК і не реалізує гарантій забезпечення приватних і публічних інтересів, з метою встановлення яких запроваджувався цей нормативний припис. На наш погляд, суди при з'ясуванні можливості обвинуваченого виконати умови угоди про примирення не повинні обмежуватися отриманням нічим не підкріпленої відповіді обвинуваченого на запитання суду щодо спроможності відшкодування, а залежно від умов угоди мають вимагати в обвинуваченого надання відповідних доказів (правовстановлюючих документів на майно, яке має бути передано потерпілому; документів, що підтверджують платоспроможність самого обвинуваченого, тощо).

Висновок: обов'язок суду переконатися у спроможності обвинуваченого виконати обов'язки, покладені на нього угодою про примирення, являє собою гарантію, спрямовану на забезпечення приватного інтересу потерпілого щодо отримання відшкодування шкоди, завданої кримінальним правопорушенням, та публічного інтересу держави, який виражається у потребі забезпечити стабільність судових рішень та мінімізувати випадки повторного розгляду проваджень, вироки по яких скасовано у зв'язку з невиконанням стороною угоди своїх зобов'язань. Зважаючи на вказане, суди залежно від умов угоди мають вимагати від обвинуваченого відповідних доказів його спроможності виконати умови досягнутих домовленостей.

Список використаної літератури

1. Грошевий Ю. М. Визнання вини як одна з умов застосування спрощених процедур (порівняльно-правовий аналіз) / Ю. М. Грошевий, Є. В. Повзик // Вісн. Нац. акад. прокуратури України. – 2011. – № 3. – С. 38–43.
2. Повзик Є. В. Загальні положення застосування угоди про визнання винуватості за проектом Кримінально-процесуального кодексу України / Є. В. Повзик // Вісн. Харк. нац. ун-ту ім. В. Н. Каразіна. Серія «Право». – 2012. – № 1000. – С. 346–350.
3. Філін Д. В. «Угода про визнання вини» та можливості її застосування у кримінальному судочинстві України [Електронний ресурс] / Д. В. Філін // Форум права. – 2011. – № 1. – С. 1052–1058. – Режим доступу: <http://www.nbu.gov.ua/e-journals/FP/2011/11fdvkc.pdf>.
4. Серета Г. П. Особливості угоди про визнання винуватості в кримінальному провадженні / Г. П. Серета // Вісн. Нац. акад. прокуратури України. – 2012. – № 2. – С. 5–9.
5. Бояров В. І. Скорочена процедура судового слідства та угода про визнання вини: проблемні питання нового Кримінального процесуального кодексу України / В. І. Бояров // Часоп. цивіл. і кримінал. судочинства. – 2012. – № 4. – С. 150–154.
6. Фаринник В. І. Угоди у кримінальному провадженні / В. І. Фаринник // Юрид. вісн. України. – 2012. – № 30. – С. 4.
7. Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод : Інформ. лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15 листопада 2012 р. № 223-1679/0/4-12.
8. Вирок Шевченківського районного суду м. Запоріжжя від 13 березня 2013 р. у справі № 336/1592/13-к (№ у ЄДРСР: 30027535).
9. Про доповнення до інформаційного листа Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 15.11.2012 № 223-1679/0/4-12 «Про деякі питання здійснення кримінального провадження на підставі угод» : Інформ. лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 5 квітня 2013 р. № 223-558/0/4-13.
10. Вирок Сколівського районного суду Львівської області від 22 квітня 2013 р. у справі № 453/574/13-к (№ у ЄДРСР: 31187738); Вирок Балаклійського районного суду Харківської області від 16 січня 2013 р. у справі № 2001/5954/2012 (№ у ЄДРСР: 28652378); Вирок Гайворонського районного суду Кіровоградської області від 16 квітня 2013 р. у справі № 385/548/13-к (№ у ЄДРСР 30699414); Вирок Червонозаводського районного суду м. Харкова від 6 лютого 2013 р. у справі № 646/908/13-к (№ у ЄДРСР 29209741); Вирок Краснолиманського міського суду Донецької області від 12 квітня 2013 р. у справі № 236/785/13-к (№ у ЄДРСР 30626522).
11. Ухвала Івано-Франківського міського суду від 25 лютого 2013 р. у справі № 344/1308/13-к (№ у ЄДРСР 29571371).
12. Хавронюк М. Деякі проблеми угоди про визнання винуватості / М. Хавронюк // Юрид. вісн. України. – 2012. – № 29. – С. 6–7.
13. Ухвала Кам'янець-Подільського міськрайонного суду Хмельницької області від 30 січня 2013 р. у справі № 676/359/13-к (№ у ЄДРСР: 29076997).
14. Ухвала Магдалинівського районного суду Дніпропетровської області від 11 лютого 2013 р. у справі № 179/191/13-к (№ у ЄДРСР: 29529981).
15. Ухвала Нововодолазького районного суду Харківської області від 14 лютого 2013 р. у справі № 631/181/13-к (№ у ЄДРСР: 29694246).
16. Ухвала Кам'янець-Подільського міськрайонного суду Хмельницької області від 30 січня 2013 р. у справі № 676/359/13-к (№ у ЄДРСР: 29076997).
17. Вирок Франківського районного суду м. Львова від 19 лютого 2013 р. у справі № 465/1176/13-к (№ у ЄДРСР: 29425731); Вирок Франківського районного суду м. Львова від 23 квітня 2013 р. у справі № 465/1247/13-к (№ у ЄДРСР: 30991922); Вирок Московського районного суду м. Харкова від 12 березня 2013 р. у справі № 643/1365/13-к (№ у ЄДРСР: 29854888); Вирок Чорнобаївського районного суду Черкаської області у справі № 709/828/13-к (№ у ЄДРСР: 30577470).

Стаття надійшла до редакції 10.09.2013.

Титко И. Сделки как институт обеспечения реализации частного интереса в уголовном судопроизводстве Украины: отдельные вопросы

В статье изложено авторское видение отдельных вопросов реализации института сделок в уголовном процессуальном праве Украины. Высказана авторская позиция относительно существующих на сегодня проблем и возможных путей их решения.

Ключевые слова: частный интерес, частные начала, сделка о признании вины, сделка о примирении.

Titko I. Bargains as an institution to ensure implementation of the private interest in criminal proceedings of Ukraine: selected issues

The article contains the author's viewpoint of the individual issues of the Institute of bargains in the criminal procedural law of Ukraine. The author's position about some problems and means of its solution has been suggested.

Keywords: private interest, private elements, plea bargain, bargain for reconciliation.